

ELL US BATEGARÀ AMB L'ESPERIT SANT I AMB FOC

per CATALINA TERRATS I OLIVER, osb

En el diumenge que tanca el temps de Nadal, la litúrgia ens fa recordar el baptisme de Jesús. L'Evangelí el situa quan Jesús, ja adult, es va fent conscient de la seva missió, i conduït per l'Esperit, surt del seu anonimats. Sap que ha arribat el moment d'iniciar la seva missió d'anunciar el Regne: la presència de Déu enmig dels homes. Ell és el Regne.

Es dirigeix a la regió del Jordà on Joan predicava un baptisme de conversió pel perdó dels pecats. Jesús, que ve a compartir la nostra feblesa, es posa a la fila de la gent que es feien batejar, com un de més entre tants. Joan el reconeix, l'identifica. Davant de la expectació del poble, que esperava ansiosament el Messies i sospitava que el Messies podia ser Joan, ell, no permet que el poble es confongui. Coneix i accepta els seus límits: «Jo no soc el qui vosaltres penseu», els diu, n'hi ha un de més gran, decidiu. Mireu, aquell que espereu és aquí, enmig de vosaltres. Jo soc només una veu que crida: «Prepareu el camí del Senyor». Com a profeta, Joan havia d'encaminar els qui el seguien cap a Aquell que era immensament més gran que ell. «Cal que Ell creixi i que jo minvi, els digué. Jo us batejo amb aigua, Ell us batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc». Joan intueix que, amb Jesús, comença un món nou, una nova relació de Déu amb la humanitat.

Amb Jesús arriba el temps de la misericòrdia, de la gratuïtat, de l'esperança. Ara tothom pot fer l'experiència de l'amor sense límits de Déu que omple l'abisme de la misèria humana. El missatge de Jesús suposa una ruptura, un canvi total respecte a la predicació de Joan. La conversió, per als cristians, és girar-se cap a Jesús, que el mira, i reconèixer en Ell el rostre del Pare. En Ell, tots som fills i germans. És obrir-se a l'Esperit, convertir-se a l'Amor. Jesús no fa accepció de persones. Tots som pecadors estimats i perdonats. D'ara en endavant el que importa, més que el que nosaltres puguem fer, és el que Déu fa en nosaltres i per nosaltres. Hi pot haver un desig de conversió, però la iniciativa sempre ve de Déu. La salvació és do, no és conquesta, el que se'ns demana és acollir i respondre amb agraïment a aquest do.

Hi ha un moment culminant en aquesta escena de l'Evangelí. Ens descriu una profunda experiència espiritual de Jesús: «Quan sortí de l'aigua, mentre pregava, el cel s'obrí, l'Esperit Sant baixà cap a Ell, d'una forma visible i una veu digué: "Ets el meu Fill, el meu estimat, en tu m'he complagut". L'Esperit ve a confirmar la missió de Jesús. Això va succeir «mentre pregava». En l'oració s'uneixen el cel i la terra, ja no hi ha distància. La pregària dona la capacitat de veure la nostra realitat com Déu la mira, amb amor i compassió. Jesús en aquell moment pren plena consciència que tota la seva vida és unguida, consagrada, posseïda per l'Esperit Sant, i entregada als homes, i s'experimenta fill estimat del Pare. Llavors assumeix la seva missió de proclamar el projecte de Déu sobre la humanitat; tota ha quedat inclosa en Jesús. Tots som fills en el Fill.

Nosaltres, en la nostra quotidianitat, ens sabem i vivim com a fills estimats immensament per Déu, el nostre Pare?

Is 40,1-5.9-11 ; salm 103 ; Tt 2,11-14;3,4-7 ; Lc 3,15-16.21-22

MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES